

La Vella Dixieland a la Porxada.

Dissabte 29 d'agost, Festa Major.

Dins dels actes de la Festa Major, molt competida com sempre, entre "Blancs" i "Blaus", per fer el millor esdeveniment, s'afegia al joios ambient popular, la commemoració dels setanta cinc estius de "La Caixa" a Granollers, amb tot un seguit d'actes relacionats, amb la vida cultural de la vila.

En un d'aquests dies asolellats, entre Diables i Gegants, la màgica i seductora lluna, va apoderar-se de la gesta nocturna, contagiant a tots els presents, del seu alé inconfundible i turbador.

La Porxada es convertí, en breus instants, amb un improvisat i econòmic envelat. Poc a poc, la concurrència s'hi anar acostant, en sentir els primers compassos, de tant irresistible i animada melodia.

Dalt l'escenari, cinc catalans, un alemany i un americà fill de pares vascos, enfundats en els seus elegants i distingits "smokings", són els engranatges, d'aquesta potent màquina de fer "swing", amb una energia i simpatia de proporcions gegantines.

Uns mesos enrera, també sota l'organització de Jazz-Club, vam tenir una admirable demostració de les seves qualitats, quan van tocar al "Cercle Cultural", i francament ens van captivar.

Ara, "La Vella Dixieland..." va presentar títols del seu segon disc, juntament amb altres peces del seu predecessor.

"New Orleans", "Dixieland", i "Standards" de la gloriosa època del "swing", són la pedra angular de l'edifici, en el que es recolza, la tasca de "revival" d'aquesta formació.

El concert es va desenvolupar d'una forma exquisita. D'entre moltes, s'en poden assenyalar un petit reguitzell, com a botó de mostra.

Començant per un "Royal Garden Blues", fenomenal; un "blues" molt pesat com "Four Plus"; una peça de Charlie Shavers, anomenada "Undecided" molt balladora i swingant, en la que l'Oriol amb el vibrafon fa estar fantàstic; un

clàssic de "Kid" Ory, "Muskrat Ramble", increïble; i la peça, per mí, estel de la nit, el "Tiger Rag" en la que s'hi va afegir un voluntarios afeccionat chilè, molt amic nostre, rascant o percutint el "washboard" (fusta de rentar roba). El personal va obsequiar amb un llarg i atronador picar de mans. Genial.

I tot el que comença, s'acaba...

Com la mateixa lluna, va ésser una nit màgica i seductora. Uns escoltant amb molta cura el que es desenvolupava dalt l'escenari, d'altres ballant al so d'unes extraordinàries composicions, però tots, a la Porxada, atapeïda de gent, gaudint desmesuradament, el que pels nostres sentits s'anava fent pas.

Gràcies amics, per la bona estona que ens vàreu fer passar.

J. Sararols

